

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία
Χρονιά 2020-2021
Τμήμα Γενικής Πυροδότησης

Ορυχείο

Βαγγέλης Μανουβέλος

Πειραιάς, Ιούνιος 2021

Ο Βαγγέλης Μανουβέλος γεννήθηκε το 1979 στην Αθήνα. Εργάζεται στη Ziraat Bank Ελλάδας ως Διευθυντής Διαχείρισης Κινδύνων και διδάσκει Διεθνή Πολιτική Οικονομία στο ΕΑΠ. Είναι υποψήφιος διδάκτορας στο Τμήμα Πολιτισμικής Τεχνολογίας και Επικοινωνίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου με θέμα: «*Η τηλεοπτική αφήγηση στον 21ο αιώνα. Η περίπτωση των σειρών της πλατφόρμας Netflix*».

Έχει δημοσιεύσει διηγήματα στα περιοδικά Πανδώρα, Intellectum, Voices και στο diastixo.gr και έχει βραβευτεί σε διαγωνισμούς διηγήματος (diavasame.gr, εφημερίδα Το Βήμα). Το 2018 διακρίθηκε στον διαγωνισμό της Πανελληνίας Ένωσης Λογοτεχνών σε δύο κατηγορίες: νουβέλα (*Πέρδικες*) και θεατρικό (*Είδα τον Σάββα να πετάει*).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6938694899

Email: emanouvelos@yahoo.gr

***

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2020 – Μάιος 2021) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

***

Το θεατρικό έργο *Ορχείο* του Βαγγέλη Μανουβέλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

***

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Στο ορυχείο του Γκρανάου πέντε ανθρακωρύχοι εγγλωβίζονται σε μια στοά στα έγκατα της γης. Το κοινό παρελθόν των πέντε ανδρών αποκαλύπτεται ζωντανό μπροστά τους και τα παιχνίδια ισχύος αναδεικνύονται σημαντικότερα από την επιβίωσή τους.

Ο γυναικοκατακτητής Κέβιν (45) πλησιάζει ερωτικά τον πιο ευαίσθητο από τους πέντε άντρες, Έντουαρντ (22), ο οποίος δείχνει να ανταποκρίνεται. Ο πατέρας του Έντουαρντ, Μπρους (50), υφιστάμενος και ορμισμένος εχθρός του Κέβιν, τον κατηγορεί ότι εκμεταλλεύεται τις συνθήκες για να ικανοποιήσει τις φαντασιώσεις του. Ο Τομ (65) επιχειρεί μέσα από ένα παιχνίδι ερωτήσεων ηθικής να φτιάξει έναν χάρτη «δράσεων και αντιδράσεων», ενώ ο Ρόμπερτ (25) προσπαθεί μάταια να συνεχίσει τις εσικιαφές προκειμένου να απεγγλωβιστούν.

Η παλιά έχθρα του Τομ για τον Κέβιν, εξαιτίας μιας γυναίκας, θα τον οδηγήσει να προτείνει στους άλλους τρεις να τον σκοτώσουν. Όμως ο Κέβιν θα υποδείξει τον Τομ ως τον πραγματικό δολοφόνο της γυναίκας, με αποτέλεσμα η ένταση μεταξύ τους να κλιμακωθεί.

Κι ενώ ένα παιχνίδι γλάρων θα αποφορτίσει το τεταμένο κλίμα, αποκαλύψεις και τραυματισμοί θα οδηγήσουν τους πέντε άντρες πέρα από τα όρια τους.

Τα πρόσωπα του έργου

Κέβιν (45): προϊστάμενος των υπόλοιπων ανθρακωρύχων

Μπρους (50): πατέρας του Έντουαρντ

Έντουαρντ (22): ο νεότερος ανθρακωρύχος, γιος του Μπρους

Τομ (65): ο μεγαλύτερος ανθρακωρύχος, εχθρεύεται τον Κέβιν

Ρόμπερτ (25): παιδικός φίλος του Έντουαρντ

1.

Στη σκηνή αναπαριστάται μια στοά οροχείου. Υπάρχει χαμηλός φωτισμός από φακούς κεφαλών που έχουν κρεμαστεί στην οροφή της στοάς. Δύο μεγάλες δεξαμενές οξυγόνου βρίσκονται στην άκρη. Στη σκηνή βρίσκονται ο Έντουαρντ και ο Κέβιν. Ο Κέβιν κάνει προσπάθειες να πετύχει καλύτερο φωτισμό, αναβοσβήνοντας τους φακούς κεφαλών και μεταφέροντας φορητούς φανούς ασφαλείας μέσα στη στοά. Ο Έντουαρντ κρατάει στα χέρια του ένα μικρό σκαθάρι και το παρατηρεί.

Έντουαρντ: (Απευθυνόμενος στο σκαθάρι με απαλή φωνή) Πόσο θα θελες να χεις φτερά; Να χορεύεις στον ουρανό. Να χαϊδεύει ο αέρας την σιληρή σου ράχη (χαϊδεύει με τον δείκτη το σκαθάρι)... Να τον ακούς να τρυπώνει στ' αυτιά σου. Να χάνεις την ανάσα σου από τ' οξυγόνο. (Αλλάζοντας ύφος) Αλλά όχι... Εσύ προτίμησες να βγάλεις πόδια. Και δεν σου φτάναν μόνο δύο... (Προσπαθεί να μετρήσει τα πόδια του σκαθαριού) Ένα... δύο... τρία... τέσσερα... τέσσερα... πέντε... έξι... επτά... όχι... ναι... οκτώ! Οκτώ! Έβγαλες οκτώ ολόκληρα πόδια για να σουλατσάρεις σ' αυτό το λαγούμι. Για να σέρνεσαι τώρα μέσα στην παλάμη μου. Για να μην μπορώ να σε καταπιώ. Να στέκεσαι σαν κόκκαλο στο λαιμό μου. (ψιθυρίζοντας) Βλάκα! Κωλόπραγμα! Ήταν ανάγκη να βγάλεις οκτώ πόδια;

Κέβιν: (αγριεμένα) Σταμάτα να παίζεις με το φαγητό μας.

Έντουαρντ: Εγώ δεν... Ναι... Το φαγητό μας! Εδώ είναι να...

Ο Κέβιν πλησιάζει τον Έντουαρντ και αρπάζει μέσα από τα χέρια του το σκαθάρι και το καταπίνει.

Έντουαρντ: (Κοιτάζει με έκπληξη και απορία) Εγώ;

Κέβιν: (Πλησιάζει τον Έντουαρντ και τον χαϊδεύει από το μπράτσο.) Αφού νόμιζα ότι τα μοιραζόμαστε όλα; Ότι σε μας υπάρχει μόνο εμείς... όχι εγώ...

Ο Κέβιν πιάνει κεφαλοκλείδωμα τον Έντουαρντ και προσπαθεί να τον ρίξει κάτω.

Έντουαρντ: Άφησέ με Κέβιν!

Κέβιν: Αφού σ' αρέσει Έντυ...

Ο Κέβιν καταφέρνει να ρίξει κάτω τον Έντουαρντ, βρίσκεται από πάνω του και κρατάει στο έδαφος με τα δυο του χέρια, τα χέρια του Έντουαρντ.

Κέβιν: Γιατί κάνεις έτσι Έντυ; Χθες, άλλα μου 'λεγες.

Ο Έντουαρντ προσπαθεί στην αρχή να αποδράσει αλλά σταδιακά σταματάει.

Κέβιν: Έτσι μπράβο! Αφού τα βρισκουμε εμείς...

Ο Κέβιν προσπαθεί να φιλήσει τον Έντουαρντ κι ενώ αρχικά φαίνεται ότι κι ο Έντουαρντ θα ανταποκριθεί, στο τέλος τον δαγκώνει στα χείλη. Αιφνιδιασμένος από τον πόνο, ο Κέβιν τινάσσεται πάνω από τον Έντουαρντ.

Κέβιν: Κωλόπαιδο! Γιατί το 'κανες τώρα αυτό;

Έντουαρντ: Εεε... επειδή...

Κέβιν: Τι σ' έπιασε;

Ο Κέβιν προσπαθεί να συνειδητοποιήσει τι έγινε. Ξαφνικά δείχνει ενθουσιασμένος.

Κέβιν: Έτσι είχα κάποτε ένα γιομενάκι... άγριο. Ξανθιά, βυζάρες... κάτι βυζάρες... λίγα κιλάκια παραπάνω... μπορεί και λίγο στραβή... μέχρι να την βάλω κάτω δεινοπάθησα... Άγρια σκύλα... Αλλά της τα 'ριχνα μέσα και γούσταρα... Σίγουρα θα της είχα φυτέψει κανένα μπάσταρδο...

Έντουαρντ: Γιατί μου τα λες αυτά;

Κέβιν: Δεν θες να συνεχίσουμε από κει που τ' αφήσαμε χθες;

Έντουαρντ: Σταμάτα Κέβιν... δεν θέλω...

Ο Έντουαρντ ψάχνει στο έδαφος και στους τοίχους της στοάς να βρει άλλο σκαθάρι.

Κέβιν: Τι κάθουσα και ψάχνεις τα μαμούνια; (Πιάνει τον καρβέλι του) Εδώ είναι το καλό πράγμα!

Έντουαρντ: *(Κοιτάζοντας στο έδαφος κι απευθυνόμενος στο νέο σκαθάρι που ψάχνει)* Θα σε βρω... Θα σε βρω... Που θα μου πας;

Κέβιν: *(γελώντας)* Έλα εδώ να πάρεις την πρωτεΐνη σου! Σε βλέπω λίγο κομμένο!

Έντουαρντ: *(Συνεχίζοντας να ψάχνει για σκαθάρια)* Μη μου κρύβεσαι... Μη μου κρύβεσαι... Μη μου κρύβεσαι... Μικρούλη... Μικρούλη... Μικρούλη...

Κέβιν: Ναι καλά... *(Πιάνοντας τον καρβέλι του)* Μόνο μικρούλης δεν είναι... Αα, έξω περνούσε ωραία... Γλυκά κορίτσια... Γλυκές μουνότρυπες. Φιλόξενες, χαδιάρες, άγριες, επιθετικές, αγαθιάρες... Γλυκές, γλυκές, γλυκές μουνότρυπες... Εδώ μέσα... συμβιβάστηκε και μ' άλλες τρύπες *(κοιτώντας τα οπίσθια του Έντουαρντ)*. Αλλά βέβαια... ο καλός ο μύλος... Αρκεί μόνο να μην είναι καμιά φωλιά ζώου... *(γελώντας)* Στο πα ότι προχθές τον είχα χώσει σε μια τρύπα κι έσπρωχνα, έσπρωχνα, έσπρωχνα... και πάνω στο καλύτερο... αισθάνομαι κάτι στο πουλί μου... Το βγάζω έξω... και τι να δω... δυο σκαθάρια σαν αυτό που 'χες, είχαν δαγκώσει τον πούτσο μου και δεν φεύγανε... Γιαπ, γιαπ τα τραβάω από πάνω μου και τα τρώω. Μετά ξανάχωσα το πουλί μου μέσα και τους γάμησα το σπιτάκι. Έτσι για να ξέρουν ποιο είναι το αφεντικό! Κατάλαβες ομορφούλη;

Έντουαρντ: *(Προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τι άκουσε, απαντάει χαμηλόφωνα)* Δηλαδή έφαγες τα σκαθάρια... που είχαν φάει τα χύσια σου;

Κέβιν: Τι;

Έντουαρντ: *(Χαρούμενος που τον ειρωνεύτηκε αλλά και λίγο φοβισμένος για την αντίδραση του Κέβιν)* Γουστάρεις να τρως τα χύσια σου;

Κέβιν: Για έλα λίγο εδώ.

Ο Έντουαρντ συνεχίζει να ψάχνει για σκαθάρια και αποφεύγει να κοιτάξει τον Κέβιν.

Κέβιν: Σου πα μαλακισμένο να έρθεις εδώ.

Ο Έντουαρντ πλησιάζει πολύ διστακτικά τον Κέβιν.

Κέβιν: Έλα Έντυ... έλα δω...

Όταν φτάνει κοντά του, ο Κέβιν του ρίχνει μια σφαλιάρα και τον ρίχνει κάτω.

Κέβιν: Ποιος γουστάρει να τρώει τον άλλον, το ξέρουμε κι οι δύο. Οπότε τα παραμύθια, πες τα στον πατέρα σου.

Σιωπή. Ο Έντουαρντ δείχνει φοβισμένος και πολύ απογοητευμένος. Ο Κέβιν απομακρύνεται στην άκρη της σκηνής.

Κέβιν: Που είναι οι άλλοι;

Σιωπή. Ο Έντουαρντ προσπαθεί να αποφύγει να κοιτάξει τον Κέβιν.

Έντουαρντ: *(Μιλώντας στα σκαθάρια που ψάχνει)* Θα σε βρω... Θα σε βρω... Θα σε βρω... Θα σε βρω... Θα σε βρω... Θα σε βρω...

Κέβιν: *(αγριεμένα)* Σε ρώτησα κάτι!

Έντουαρντ: Ο γερό – Τομ κι ο Ρόμπερτ προσπαθούν να συνεχίσουν την ανατολική πλευρά.

Κέβιν: Αφού είναι μαλάκες οι άνθρωποι... Τους είπα ένα εκατομμύριο φορές ότι θα μας γαμήσουν. Αν συνεχίσουν αυτή τη μαλακία, θα υποχωρήσει όλη η στοά και θα μας θάψουν μια και καλή!

Έντουαρντ: *(ψιθυρίζοντας)* Τουλάχιστον αυτοί προσπαθούν να κάνουν κάτι.

Κέβιν: *(αγριεμένα)* Σου είπα ότι αυτό που κάνουν θα μας σκοτώσει!

Έντουαρντ: *(Ψάχνοντας πάλι για σκαθάρια)* Έλα... Έλα... Έλα... Έλα... Έλα... Έλα... Έλα... Έλα... Έλα δω... Έλα στον Έντυ...

Κέβιν: Άρχισε πάλι! Σου είναι τόσο δύσκολο να μου δώσεις λίγη προσοχή;

Έντουαρντ: Που σαι; Που σαι; Που σαι; Που σαι; Που σαι; Που σαι; Που σαι;

Κέβιν: Αν συνεχίσουν έτσι θα μας σκοτώσουν! Πρέπει να τους σταματήσουμε!

Έντουαρντ: Που σαι; Που σαι; Που σαι; Αα... Να σαι! Σε βρήκα! Σε βρήκα! Σε βρήκα! Σε βρήκα! Σε βρήκα! Σε βρήκα! Σε βρήκα! Σε βρήκα! Σε βρήκα!

Ο Κέβιν πλησιάζει τον Έντουαρντ και προσπαθεί να αρπάξει το σκαθάρι, όμως ο Έντουαρντ τον αντιλαμβάνεται.

Έντουαρντ: Α, όχι κύριε εξυπνάκια! Πάει πολύ να τα θες όλα δικά σου!

Κέβιν: Αφού είναι... Έλα δω τώρα...

Έντουαρντ: Άφησέ με. Αυτό είναι δικό μου.

Κέβιν: Είπαμε... όλα δικά μου είναι... κι εσύ... κι αυτό το μαραφέτι που λες φαγητό.

Έντουαρντ: Αφού δεν το θες, άσε με ήσυχο.

Κέβιν: Ξέρεις ότι δεν μπορώ να το κάνω αυτό...

Έντουαρντ: Φύγε!

Κέβιν: Έλα δω...

Ο Κέβιν κνηγάει τον Έντουαρντ στη σκηνή και καταφέρνει να τον πιάσει και να του πάρει το σκαθάρι.

Κέβιν: Έτσι είναι μικρούλη... Πρέπει να μάθεις να επιβιώνεις. Το δίκαιο του ισχυρότερου.

Ο Έντουαρντ αισθάνεται ξαφνικά έντονη δυσφορία.

Κέβιν: Καλά ντε... Μην κάνεις έτσι. Θα σου βρω άλλο.

Έντουαρντ: Αέρα, αέρα, αέρα, αέρα, αέρα, αέρα... δεν μπορώ, δεν μπορώ... θέλω αέρα...

Ο Έντουαρντ πλησιάζει τις δεξαμενές οξυγόνου και τις ανοίγει. Ο Κέβιν ορμάει καταπάνω του για να τον σταματήσει.

Κέβιν: Τρελάθηκες; Τι κάνεις;

Έντουαρντ: Αέρα, αέρα, αέρα, αέρα, αέρα, αέρα... άφησέ με... θέλω αέρα...
αέρα...

Κέβιν: Σταμάτα! Σταμάτα τώρα!

Ο Κέβιν κλίνει τις στρόφιγγες των δεξαμενών και ακινητοποιεί τον Έντουαρντ σφίγγοντάς τον στην αγκαλιά του. Οι δύο άντρες πέφτουν στο έδαφος και ο Έντουαρντ βάζει τα κλάματα.

Έντουαρντ: Δεν μπορώ άλλο... δεν μπορώ... θέλω να βγω από δω... θέλω να γυρίσω στο σπίτι μου... θέλω να δω τον ήλιο... τον ήλιο...

Κέβιν: Έλα... έλα... ηρέμησε τώρα... κι όλα θα πάνε καλά... θα μας βρουνε... θα το δεις... μη φοβάσαι.

Έντουαρντ: Θα μας βρουνε; Έχει περάσει ένας μήνας... Μας θεωρούν νεκρούς...

Κέβιν: Όχι, όχι. Μην το λες αυτό... Απλά πάνε αργά, επειδή φοβούνται ότι θα μας πλακώσουν.

Έντουαρντ: Είμαστε χαμένοι Κέβιν... Οι πεθαμένοι δεν μιλούν. Δεν πρέπει να μιλάς!

Ο Κέβιν χαϊδεύει τον Έντουαρντ στο κεφάλι.

Κέβιν: Έτσι σε θέλω! Να τις λες τις βλακείες σου. Άλλα τις δεξαμενές μην τις ξαναπειράξεις. Είναι μόνο για έκτακτες ανάγκες, όταν το οξυγόνο του χώρου αδειάσει... Να βλέπεις εδώ... *(Του δείχνει επάνω στη δεξαμενή μια σήμανση)* Έχουμε ακόμη αποθέματα στον χώρο.

Έντουαρντ: Δεν αντέχω άλλο Κέβιν...

Ο Έντουαρντ αισθάνεται πάλι απελπισμένος.

Κέβιν: Ηρέμησε... ηρέμησε...

Έντουαρντ: Δεν θέλω άλλο... Δεν μπορώ άλλο... Φτάνει...

Κέβιν: Ηρέμησε... ηρέμησε...

Ο Κέβιν συνεχίζει να χαϊδεύει τον Έντουαρντ στο κεφάλι και ταυτόχρονα προσπαθεί να τον φιλήσει στο λαιμό. Ο Έντουαρντ αρχικά δείχνει να δυσανασχετεί, στη συνέχεια όμως φαίνεται να του αρέσει.

2.

Στη σκηνή μπαίνει ο Ρόμπερτ και βρίσκει τον Έντουαρντ στην αγκαλιά του Κέβιν. Οι δύο άντρες είναι πλάτη κι ο Ρόμπερτ κοινοστέκεται. Στη συνέχεια προσπαθεί να φύγει από τη σκηνή χωρίς να γίνει αντιληπτός.

Κέβιν: *(ρωτάει χωρίς να γυρίσει να δει τον Ρόμπερτ)* Πού πήγαν οι τρόποι σου πιτσιρίκο;

Ρόμπερτ: Εεε... εγώ...

Ο Κέβιν και ο Έντουαρντ σηκώνονται όρθιοι και ο Κέβιν πλησιάζει τον Ρόμπερτ.

Ρόμπερτ: Εγώ δεν ξέρω τίποτα... Δεν είδα τίποτα...

Ο Κέβιν είναι μπροστά στον Ρόμπερτ και του σηκώνει τον γιακά.

Κέβιν: Δεν είδες τίποτα, επειδή δεν υπάρχει τίποτα. Σωστά;

Ρόμπερτ: Ναι, Κέβιν. Σωστά.

Κέβιν: Επανάλαβέ το.

Ρόμπερτ: Δεν είδα τίποτα...

Κέβιν: Δεν είδα τίποτα, επειδή δεν υπάρχει τίποτα.

Ρόμπερτ: Δεν είδα τίποτα, επειδή δεν υπάρχει τίποτα.

Κέβιν: Έτσι μπράβο. Καλό παιδί... Κι αν συνεχίσεις την καλή διαγωγή, μπορεί να γίνεις κι εσύ φίλος μας...

Ρόμπερτ: Ναι... Βέβαια... Οπωσδήποτε...

Κέβιν: Με ειρωνεύεσαι;

Ρόμπερτ: Λέω ότι το κατάλαβα. Αν συνεχίσω την καλή διαγωγή θα γίνω κι εγώ φίλος σας. *(απευθυνόμενος στον Έντουαρντ)* Έντυ, είσαι εντάξει;

Έντουαρντ: Ε... ναι... Είμαι εντάξει Ρόμπερτ...

Ρόμπερτ: Αν δεν είσαι εντάξει Έντυ... χρειάζεται μόνο να μου το πεις. Τίποτα άλλο... Κατάλαβες;

Έντουαρντ: Όλα είναι εντάξει Ρόμπερτ. Σ' ευχαριστώ.

Κέβιν: Σ' ευχαριστεί. Όλα είναι εντάξει. Δεν θα κάνει χρήση των πολύτιμων υπηρεσιών σου... *(αλλάζοντας διάθεση)* Που 'ναι οι άλλοι;

Ρόμπερτ: Στην ανατολική στοά...

Έντουαρντ: Πάω να τους βρω.

Ρόμπερτ: Δεν χρειάζεται Έντυ... έρχονται εδώ. Προχώρησα πιο μπροστά, επειδή δεν άντεχα άλλο τον γέρο – Τομ.

Έντουαρντ: Αρχισε πάλι τις ερωτήσεις του;

Ρόμπερτ: *(γελώντας)* Θεέ μου... Χωρίς έλεος...

Έντουαρντ: Έδωσες τις σωστές απαντήσεις;

Ρόμπερτ: *(γελώντας)* Μα τι λες τώρα! Εννοείται πως όχι! Μόνο ο ίδιος δίνει τις σωστές απαντήσεις!

Έντουαρντ: Κάποιες φορές ούτε κι αυτός!

Ρόμπερτ: Ναι έτσι είναι!

Κέβιν: *(παρεμβαίνοντας)* Και τι κάνατε στην ανατολική στοά Ρόμπερτ;

Ο Κέβιν πλησιάζει ξανά τον Ρόμπερτ και τον περιτριγυρίζει. Ο Ρόμπερτ δεν του απαντάει και αποφεύγει να τον κοιτάξει.

Κέβιν: Πήγατε για κυνήγι; Πιάσατε τίποτα να βάλουμε στο στομάχι μας; Βρήκατε νερό; Συναντήσατε κορίτσια; Εξασκήσατε την αιματομάχητη γοητεία σας; Τα ψήσατε να έρθουν από δω; Τι κάνατε Ρόμπερτ; Τι στο διάολο κάνατε στην ανατολική στοά;

Ρόμπερτ: Κάναμε αυτό που πρέπει να κάνουμε Κέβιν.

Κέβιν: Να μας θάψετε σ' αυτήν την ποντικότρυπα;

Ρόμπερτ: Να βρούμε τρόπο να βγούμε έξω!

Κέβιν: Τι ζώα! Ζώα, ζώα, ζώα...

Ρόμπερτ: Μάλιστα... Εμείς είμαστε τα ζώα, που προσπαθούμε να βγούμε από 'δω, και δεν είσαι εσύ... που προσπαθείς να μας πηδήξεις όλους!

Κέβιν: Τι βλάκας... Δεν ξέρεις τι λες!

Ρόμπερτ: Μπορεί να 'ναι σκοτεινά εδώ μέσα, αλλά μια χαρά μπορώ και βλέπω!

Έντουαρντ: Ρόμπερτ, τι 'ναι αυτά που λες;

Ρόμπερτ: Επιτέλους Έντ... Άνοιξε τα μάτια σου. Δεν βλέπεις ότι ο τύπος δεν λογαριάζει τίποτα;

Κέβιν: Μ' αρέσει... Έγινα και τύπος... Τυπάρας...

Έντουαρντ: Δεν καταλαβαίνω Ρόμπερτ.

Ρόμπερτ: Ας' το τίποτα. Αφού δεν καταλαβαίνεις... *(αλλάζοντας διάθεση)* Τίποτα... Αυτό που έχει σημασία είναι να βρούμε διέξοδο όσο προλαβαίνουμε.

Κέβιν: Τρίχες.

Ρόμπερτ: Η στοά καταρρέει είτε σιάψουμε είτε όχι. Θα 'πρεπε κι οι πέντε μας να σιάβουμε νυχθημερόν για να βγούμε, αλλά όχι... μόνο εγώ κι ο Τομ προσπαθούμε. Οι υπόλοιποι... περιμένετε μακάρια να έρθει βοήθεια απ' έξω...

Κέβιν: *(ήρεμα)* Και μια μέρα ακόμη να συνεχίσεις, αυτό που κάνεις με τον γερό – ξεκούττη, δεν θα ξαναδούμε το φως του ήλιου ποτέ.

Στη σκηνή μπαίνουν ο Τομ και ο πατέρας του Έντουαρντ, Μπρους. Ο Μπρους μπαίνει πρώτος στη σκηνή και από πίσω του ο Τομ τον ακολουθεί κάνοντάς του ερωτήσεις. Ο Έντουαρντ ξεκινά να ψάχνει πάλι για σκαθάρια.

Μπρους: Να χαρείς Τομ! Σταμάτα για πέντε λεπτά!

Τομ: Μα είναι αδύνατον Μπρους να αφήσουμε αυτά τα θέματα στην τύχη. Πρέπει να έχουμε έτοιμες απαντήσεις σ' όλα τα σενάρια! Αδύνατον λέω... Πρέπει να είμαστε έτοιμοι μ' έναν χάρτη δράσεων και αντιδράσεων, με κύριες και εναλλακτικές προτάσεις. Έναν χάρτη λέω... Τι θα συμβεί όταν έρθουν και διαπιστώσουν ότι δεν είμαστε έτοιμοι; Ότι καθίσαμε εδώ και απλώς περιμέναμε, χωρίς να προετοιμαστούμε, χωρίς να δώσουμε απαντήσεις στις ερωτήσεις. Στις ερωτήσεις για τις προτεραιότητές μας. Τις προτεραιότητές μας λέω!

Μπρους: Σε παρακαλώ Τομ... Πέντε λεπτά...

Τομ: Αδύνατον Μπρους! Αδύνατον! Θα πρέπει να φανώ δυνατός και να προετοιμάσω εγώ το σχέδιο των απαντήσεών μας. Θα πρέπει να είμαι έτοιμος, για να είμαστε όλοι μας έτοιμοι... Να συνεχίσω, να συνεχίσω... Τόσες πολλές ερωτήσεις, τόσα διλήμματα, τόσες προτεραιότητες, τόσες συνδέσεις, τόσα αποτελέσματα, τόσα φριχτά αποτελέσματα, αλλά όχι, δεν πρέπει να φοβηθούμε... να φοβηθείτε... να φοβηθώ... Δεν πρέπει... Απαντήσεις, ιεραρχήσεις, σχέσεις σπουδαιότητας, σχέσεις οικογένειας, σχέσεις...

Κέβιν: *(γελώντας)* Άντε λοιπόν γερό – Τομ! Τι περιμένεις; Θα πεθάνουμε πριν φτιάξεις το περιβόητο σχέδιό σου.

Τομ: Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι εσύ! Δεν έχεις κανέναν λόγο σ' αυτό το σχέδιο!

Κέβιν: *(θιγμένος)* Και να 'θελες, δεν θα συμμετείχα στο κωλοσχέδιό σου!

Τομ: *(δείχνοντας τον Έντουαρντ)* Εσύ Έντουαρντ! *(δείχνοντας τον Ρόμπερτ)* Κι εσύ Ρόμπερτ! Εσείς οι δύο θα συνεχίσετε να δίνετε τις απαντήσεις μας. Μαζί θα φτιάξουμε τις αρχές του σχεδίου μας. Μαζί θα το ζωντανέψουμε!

Ρόμπερτ: Όχι... δεν μπορώ άλλο!

Ο Τομ αντιλαμβάνεται τη δυσαρέσκεια του Ρόμπερτ και κατευθύνεται προς τον Έντουαρντ.

Τομ: Είσαι ένα έξυπνο αυτοκίνητο Έντουαρντ, και στη θέση του οδηγού και του συνοδηγού έχεις ένα ζευγάρι ηλικιωμένων ανθρώπων. Ξαφνικά μπροστά σου πετιέται ένα πεντάχρονο αγοράκι για να μαζέψει τη μπάλα του. Έχεις δύο επιλογές. Επιλογή πρώτη. Να μπεις στο αντίθετο ρεύμα, να πέσεις μετωπικά πάνω σ' ένα διερχόμενο φορτηγό και να σκοτώσεις ακαριαία το ηλικιωμένο ζευγάρι, αλλά να γλιτώσει το αγοράκι. Επιλογή δεύτερη. Να συνεχίσεις την πορεία σου, αυτά έχει η ζωή, κρίμα αγοράκι, ας πρόσεχες.

Έντουαρντ: Δεν ξέρω...

Τομ: Α ή Β Έντουαρντ;

Έντουαρντ: Δεν ξέρω Τομ...

Τομ: Α ή Β;

Έντουαρντ: Δεν ξέρω ... Δεν ξέρω τι θα έκανα!

Τομ: *(ουρλιάζοντας)* Δεν υπάρχει αυτή η επιλογή! Δεν γίνεται να μην ξέρεις τι θα έκανες! Δεν φτιάχνεις εσύ τους κανόνες του παιχνιδιού! Εσύ μόνο απαντάς! Είσαι έξυπνο αυτοκίνητο. Οδηγό και συνοδηγό έχεις δυο κωλόγερους. Ένα μπουμπουιάκι πετιέται μπροστά σου για να πιάσει τη μπάλα του. Σκοτώνεις τους κωλόγερους ή το μπουμπουιάκι;

Έντουαρντ: Τους κωλόγερους!

Τομ: Το ηλικιωμένο ζευγάρι είναι οι σημαντικότεροι φιλόανθρωποι του πλανήτη, κι αν σκοτωθούν το φιλανθρωπικό τους ίδρυμα θα κλείσει την επόμενη μέρα. Ένα εκατομμύριο πεντάχρονα θα πεθάνουν από αστία! Τι θα έκανες; Θα έσωζες τους ηλικιωμένους ή το μικρό αγοράκι;

Κέβιν: Στο διάολο το μικρό αγοράκι!

Τομ: Μην τον ακούς Έντουαρντ! Εσύ τι θα έκανες;

Έντουαρντ: Δεν ξέρω ... Δεν ξέρω τι θα έκανα!

Ρόμπερτ: Θα 'πεφτα πάνω στο μικρό αγόρι!

Τομ: *(απευθυνόμενος στον Ρόμπερτ)* Το μικρό αγόρι, εάν ζούσε, θα γινόταν ο μεγαλύτερος επιστήμονας, που γνώρισε ο κόσμος. Ο Αϊνστάιν μπροστά του, θα ήταν ένα παιδάκι, που δεν ξέρει να δέσει τα κορδόνια του. Θα ανακάλυπτε το αντίδοτο στον θάνατο. Κανένας δεν θα πέθαινε ποτέ! Ποια είναι η επιλογή σου τώρα; Θα έσωζες τους ηλικιωμένους φιλόανθρωπους ή τη μικρή διάνοια που θα απάλλαζε την ανθρωπότητα από τον θάνατο;

Ρόμπερτ: Θα έσωζα το μικρό αγόρι.

Τομ: Είσαι κλεισμένος με άλλους τέσσερις σε μια στοά ορυχείου. Τα εφόδια σας έχουν τελειώσει κι έχετε φάει όλα τα σκαθάρια της σπηλιάς *(κοιτάζει τον Έντουαρντ)*. Έχει έρθει η ώρα να αποφασίσετε ποιον θα σκοτώσετε πρώτο... για να τον φάτε!

Μπρους: *(αγριεμένα)* Σταμάτα επιτέλους Τομ! Κανείς δεν πρόκειται να σε φάει, όσο κι αν εύχεσαι ότι θα σε σκοτώσουμε!

Τομ: Φυσικά, όχι Μπρους! Πώς είναι δυνατόν να θέλω κάτι τέτοιο;

Μπρους: Τότε σταματά να προσπαθείς να τους φυτέψεις αυτή την ιδέα στο μυαλό.

Τομ: Δεν φυτεύω σε κανέναν τίποτα! Προσπαθώ να θέσω τα όρια και τις αρχές μας!

Μπρους: Προσπαθείς να μας κάνεις να σε απαλλάξουμε από αυτή την τυραννία. Όμως δεν σε νοιάζει τι επιπτώσεις θα έχει αυτό σε μας. Αν μπορείς λοιπόν Τομ, βγάλε αρχίδια και κάντο μόνος σου. Γιατί κανείς από μας δεν πρόκειται να το κάνει!

Τομ: Είσαι ένας τύραννος που νομίζει ότι τα ξέρει όλα. Θεωρείς ότι το μυαλό σου είναι ευλογημένο από τη φύση και ότι θα πρέπει όλα τα πλάσματά της να πίνουν νερό στ' όνομά σου. Έχεις την τύχη να είναι ο γιος σου εδώ,

και δεν έχεις περάσει ούτε πέντε λεπτά μαζί του. Μετράμε τον χρόνο αντίστροφα, μέχρι ν' αφήσουμε την τελευταία μας πνοή, κι εσύ... εσύ είσαι καθισμένος στον θρόνο σου και περιμένεις να σου φέρουν τον μόσχο τον σιτευτό.

Μπρους: Και ποιες είναι οι επιλογές που έχω;

Τομ: Δυστυχώς... δεν υπάρχει καμία επιλογή για σένα.

Ο Τομ φεύγει από την σκηνή και τον ακολουθούν από πίσω ο Ρόμπερτ.

Ρόμπερτ: *(φεύγοντας από τη σκηνή)* Τομ! Τομ, μισό λεπτό... Να συνεχίσουμε το σχέδιό σου. Κάνε μας κι άλλες ερωτήσεις...

Ο Έντουαρντ δείχνει να θέλει να αποφύγει να είναι παρόν στη συνάντηση του Κέβιν με τον Μπρους και κατευθύνεται κι αυτός προς την έξοδο.

Έντουαρντ: *(φεύγοντας από τη σκηνή)* Τομ! Ρόμπερτ! Περιμένετε...

3.

Στη σκηνή μένουν ο Μπρους κι ο Κέβιν. Η ένταση μεταξύ τους είναι εμφανής.

Κέβιν: *(κοιτώντας προς την έξοδο που έφυγαν οι τρεις άντρες)* Ε λοιπόν, εγώ δεν θα ήμουν τελείως αρνητικός.

Μπρους: Σε ποιο πράγμα;

Κέβιν: Λίγο κρεατάκι, δεν θα 'ταν άσχημα. Έχει ανέβει το στομάχι μου στην πλάτη.

Ο Μπρους φαίνεται εκνευρισμένος με τον Κέβιν, επειδή μιλάει περί ανέμων και υδάτων. Ο Κέβιν δείχνει να μην πτοείται.

Κέβιν: Ώρες, ώρες ο γερό – Τομ είναι τελείως απρόβλεπτος. Τώρα μπορεί να κάνει μέρες να σου μιλήσει. Αλλά μπορεί και να 'ρθει σε μια ώρα και να σου πιάσει κουβέντα, λες και δεν τρέχει τίποτα.

Μπρους: *(αγριεμένα)* Συζητήσαμε κάτι τις προάλλες!

Κέβιν: *(κάνοντας τον ανήξερο)* Συζητήσαμε... συζητήσαμε...

Μπρους: Σου 'πα να μην πλησιάζεις ξανά τον γιο μου!

Κέβιν: Πολλά νευράκια Μπρους! Πρόσεχε... στην ηλικία σου τα εγκεφαλικά είναι η σημαντικότερη αιτία θανάτου.

Μπρους: Ο γιος μου γουστάρει γυναίκες!

Κέβιν: Και μπράβο του το παιδί, πολύ καλά κάνει.

Μπρους: Αν εσύ γουστάρεις καβλιά, παίξε με το δικό σου, κι άσε τον γιο μου ήσυχο.

Κέβιν: Πω, πω, πω... οπισθοδρομικοί άνθρωποι. Γιατί να έχω αποκλειστεί στην κόλαση με τους ανθρώπους του Νεάντερταλ;

Μπρους: Θα μπορούσε να 'ταν ο γιος σου. Ας τον ήσυχο!

Κέβιν: Δεν θα μπορούσε να ήταν ο γιος μου... Άλλωστε δεν έκανα τίποτα μαζί του!

Μπρους: Σταμάτα να κάνεις τον ηλίθιο και γίνε άντρας!

Κέβιν: Μάλλον δεν ακούς...

Μπρους: Κι ο γερό – Τομ κι ο Ρόμπερτ που σας είδαν, λένε ψέματα;

Κέβιν: Λοιπόν για να στο ξεκαθαρίσω. Έμενα μου αρέσουν οι γυναίκες. Τώρα για τον γιο σου, δεν μπορώ να ξέρω.

Μπρους: Ωραία, γι' αυτό ασ' τον ήσυχο, και παίζε μόνος σου το πουλί σου, γιατί άμα συνεχίσεις, θα στο κόψω και...

Κέβιν: *(ολοκληρώνοντας τη φράση του Μπρους)* ...θα μου το δώσεις να το φάω... Ναι, ναι, ξέρω... Μπρους, Μπρους, Μπρους, Μπρους... Τι βιαιότητες είναι αυτές; Αν ο γιος σου με βλέπει και του τρέχουν τα σάλια, τι να κάνω; Αφού είμαι ακαταμάχητος;

Ο Μπρους πλησιάζει τον Κέβιν και δείχνει ότι ετοιμάζεται να τον πιάσει από τον λαιμό. Ο Κέβιν αισθάνεται σίγουρος ότι θα τον αποκρούσει, όμως ο Μπρους τον κλοτσάει στ' αχμνά και τον σωριάζει κάτω. Ο Κέβιν δείχνει να σφραδάζει από τον πόνο και ο Μπρους κάθεται στην κοιλιά του και προσπαθεί με τα χέρια του να τον πνίξει.

Μπρους: Μαλακιστήρι... Μου 'φαγες τη θέση του προϊσταμένου, θες να μου φας και τον γιο; Θα σε θάψω εδώ μέσα.

Ο Μπρους φαίνεται αποφασισμένος να πνίξει τον Κέβιν, ο οποίος είναι ανήμπορος να αντιδράσει. Στη σκηνή εμφανίζεται ο Έντουαρντ.

Έντουαρντ: *(μπαίνοντας στη σκηνή)* Πατέρα, τι κάνεις; Τρελάθηκες;

Ο Κέβιν δείχνει να αντιλαμβάνεται την παρουσία του Έντουαρντ και προσπαθεί να ζητήσει βοήθεια. Ο Έντουαρντ πηγαίνει πάνω από τον Μπρους και προσπαθεί να τον σταματήσει.

Έντουαρντ: Σταμάτα πατέρα! Σταμάτα!

Ο Έντουαρντ δεν μπορεί να σταματήσει τον Μπρους και αναγκάζεται να πάρει ένα πεταμένο δοκάρι και να τον χτυπήσει με δύναμη στην πλάτη. Ο Μπρους πέφτει στο έδαφος κι ο Κέβιν απελευθερώνεται. Προσπαθεί να ζαναβρεί τις ανάσες του.

Κέβιν: *(ανασαίνοντας βαριά)* Είναι μουρλός! Προσπάθησε να με πνίξει!

Έντουαρντ: Ένας Θεός ξέρει τι εξυπνάδες είπες πάλι!

Κέβιν: Δεν είπα τίποτα... Προσπάθησα να σε υποστηρίξω, κι αυτός μου επιτέθηκε!

Έντουαρντ: Ναι, ναι... είμαι σίγουρος...

Ο Μπρους συνέρχεται και απευθύνεται στον Έντουαρντ.

Μπρους: Θα με σκότωνες, μόνο και μόνο για να γλιτώσει αυτό το κάθαρμα;

Έντουαρντ: Δεν θα σκότωνα κανέναν!

Μπρους: Τι σου είναι αυτός ο άνθρωπος γιέ μου; Μάγια σου 'χει κάνει το μεγαλύτερο καθίμι του Γκρανάου;

Κέβιν: Μα τον ακούς;

Έντουαρντ: *(απευθυνόμενος στον Κέβιν)* Σταμάτα...

Μπρους: Αισθανόσουν μοναξιά κι ήθελες συντροφιά; Βρες μια κοπέλα! Το χούφταλο τι το θες;

Κέβιν: Χούφταλο είσαι συ!

Έντουαρντ: Σταματήστε κι οι δύο! Δεν σας μπορώ πια...

Μπρους: Αν ζούσε η Άιρις και της έλεγα αυτή την ιστορία, θα είχε σιάσει απ' το κακό της. Να τραβιέσαι με τον μεγαλύτερο εχθρό μου;

Κέβιν: Α, εγώ με την Άιρις πάντα τα έβρισκα. Εσένα δεν άντεχε και πήγε μια ώρα αρχύτερα!

Μπρους: Άντε ρε φύγε από δω!

Κέβιν: Καταλαβαίνεις ότι πήγες να με πνίξεις; Αλλά αυτή θα 'ναι η τιμωρία σου!
Μέσα σ' αυτό το λαγούμι θα ζεις μ' αυτόν που γουστάρει ο γιος σου!

Ο Μπρους πετάει το δοκάρι προς τον Κέβιν, ο οποίος φεύγει από τη σκηνή.

Μπρους: Κάθαρχμα! Αλήτη, φύγε από δω!

Ο Μπρους κοιτάζει προς το μέρος του Έντουαρντ.

Μπρους: *(κλαίγοντας)* Έντυ, αγόρι μου! Πες μου, τι θες να κάνω; Πώς μπορώ να σε βοηθήσω;

Έντουαρντ: Να με βοηθήσεις;

Μπρους: Σε πειράζει αυτός Έντυ μου; Πες μου. Είναι αλήθεια;

Ο Έντουαρντ ψάχνει πάλι να βρει σκαθάρια.

Έντουαρντ: Άσε με, άσε με, άσε με, άσε με, άσε με, άσε με, να το βρω, να το βρω, να το βρω, να το βρω, να το βρω.

Παρατεταμένη σιωπή.

Μπρους: *(απελπισμένος που ο Έντυ δεν του δίνει σημασία)* Έντυ...

Έντουαρντ: Πες μου για κείνη.

Μπρους: Θεέ μου! Ήταν το πιο όμορφο κορίτσι σ' όλο το Γκρανάου... και μου έδωσε τον πιο όμορφο γιο! Φορούσε το κόκκινο φόρεμά της, έβγαине για παγωτό με τις φίλες της και την χάζευαν όλοι... Δεν υπήρχε άνθρωπος σ' όλο το Γκρανάου, που να μην ήταν ερωτευμένος με την Άιρις. Ήταν η ψυχή του Γκρανάου... Το γέλιο του, τ' απόγευμά του, το τίναγμά του μετά από ξαφνική μπόρα.

Έντουαρντ: Μ' αγαπούσε;

Μπρους: Καθόταν δίπλα μου και σε είχε αγκαλιά. Και σε κοιτούσαμε κι οι δύο να χαμογελάς, να κλαις, να γκρινιαάζεις, να σφίγγεις τις γροθιές σου... Θεέ μου! Και δεν έφυγα ποτέ από κείνη τη στιγμή. Εκεί είμαι ακόμη

(κλαίγοντας). Κι είναι κι εκείνη ζωντανή. Και με χαϊδεύει στο κεφάλι...
Θεέ μου... Πόσο μου λείπει...

Ο Έντουαρντ δείχνει να συγκινείται και μετά συνεχίζει να ψάχνει για σκαθάρια.

Έντουαρντ: Έλα δω, έλα δω, έλα δω, έλα δω, έλα δω, έλα δω, έλα δω...

4.

Στη σκηνή μπαίνουν ο Τομ κι ο Ρόμπερτ.

Ρόμπερτ: Να χαρείς Τομ δεν θέλω ν' ακούσω άλλο...

Τομ: Μα δεν γίνεται Ρόμπερτ... Δεν έχουμε ολοκληρώσει ακόμη τη μελέτη όλων των περιπτώσεων...

Ρόμπερτ: Φτάνει, να χαρείς!

Τομ: Είσαι πυροσβέστης και ξεχνέσαι στην πυρκαγιά να σώσεις μια μητέρα με το νεογέννητό της. Καταφέρνεις να φτάσεις στη μητέρα, αλλά είναι αδύνατον να προσεγγίσεις το μωρό. Αν προσπαθήσεις να το σώσεις, υπάρχει 70% πιθανότητα να σκοτωθείς ο ίδιος και να παγιδευτεί κι η μητέρα.

Ρόμπερτ: *(πηγαίνοντας προς το μέρος του Τομ)* Σταμάτα, σταμάτα, σταμάτα!

Ο Τομ φαίνεται απογοητευμένος από την αντίδραση του Ρόμπερτ.

Μπρους: Τώρα ας ηρεμήσουμε όλοι μας...

Τομ: *(απευθύνεται στον Μπρους)* Που είναι ο άλλος;

Μπρους: Σου φαίνομαι γραμματέας του;

Ο Τομ κατευθύνεται στον Έντουαρντ και τον χτυπάει ελαφρά στο κεφάλι.

Τομ: Μπουμπούνα!

Έντουαρντ: Τι έκανα πάλι;

Τομ: Α, θες να παίζουμε αυτό το παιχνιδάκι;

Έντουαρντ: Δεν θέλω να παίξω κανένα παιχνιδάκι!

Μπρους: Άφησέ τον Τομ.

Τομ: Δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα.

Έντουαρντ: *(ειρωνικά)* Δεν ξέρω, δεν είδα, δεν άκουσα.

Ο Έντουαρντ συνεχίζει να ψάχνει για σκαθάρια.

Τομ: Πρέπει να τον σκοτώσουμε.

Ρόμπερτ: Τι λες Τομ;

Τομ: Πρέπει να σκοτώσουμε τον Κέβιν.

Ρόμπερτ: *(γελώντας)* Μα τι 'ναι αυτά που λες;

Τομ: Πρέπει να τον σκοτώσουμε πριν μας σκοτώσει εκείνος.

Έντουαρντ: *(αιφνιδιασμένος)* Όχι, όχι, όχι... Ο Κέβιν δεν θα το έκανε ποτέ αυτό!

Τομ: Είπε ο αγαπητικός του βιαστή.

Ρόμπερτ: Ποιανού βιαστή;

Έντουαρντ: *(αιφνιδιασμένος)* Όχι, όχι, όχι... Μπερδεύεσαι, μπερδεύεσαι. Δεν ξέρεις τι λες...

Ρόμπερτ: Μίλα Τομ!

Τομ: Ας μιλήσει ο Μπρους.

Μπρους: Δεν έχω να πω τίποτα.

Ρόμπερτ: Να πάρει ο διάολος. Την κολοκυθιά θα παίζουμε;

Τομ: Αν είχες μια κολοκυθιά και μ' αυτήν μπορούσες να ταΐσεις ένα ολόκληρο χωριό στη Ζιμπάμπουε ή ένα γερμανάκι που θ' ανακάλυπτε το εμβόλιο σε μια θανατηφόρα πανδημία, ποιόν θα τάζεις; Το χωριό ή το γερμανάκι;

Ο Ρόμπερτ προσπαθώντας να συγκρατήσει τα νεύρα του κατευθύνεται προς το μέρος του Μπρους.

Ρόμπερτ: Σε παρακαλώ Μπρους... πες μας τι λέει ο Τομ; Ποιος είναι βιαστής;

Έντουαρντ: Όχι, όχι, όχι... Κανείς δεν είναι βιαστής! *(απευθυνόμενος στον Τομ)* Δεν ξέρεις τι λες...

Μπρους: Δεν ξέρω τίποτα.

Τομ: Ωραία Μπρους. Αφού δεν ξέρεις τίποτα, θα πω εγώ που ξέρω.

Έντουαρντ: Όχι, όχι, όχι... Σταμάτα. Δεν έγινε τίποτα.

Τομ: Σταμάτα Έντυ! Δεν μιλάω για σένα.

Έντουαρντ: Εγώ...

Ρόμπερτ: Άφησέ τον να μιλήσει.

Ο Ρόμπερτ σωπαίνει και προχωρά προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Τομ: Πριν γεννηθείτε, είχε έρθει στο Γκρανάου το πιο όμορφο κορίτσι του κόσμου.

Η Ολίβια Χερνάντεζ. Φλογερή λατίνα. Είχε το πιο γλυκό χαμόγελο του κόσμου... γαλήνευε τη ψυχή σου... στρογγύλευε τις γωνίες... έκανε τα πάντα να λάμπουν... κι απ' τα μάτια της ξεχύνονταν καμαρωτά παγώνια, χαρούμενα δελφίνια, άγρια λιοντάρια. Όποτε περνούσε από μπροστά μου, κοβόταν η ανάσα μου. Χανόταν το έδαφος κάτω απ' τα πόδια μου. Πετούσα... πετούσα επειδή ήταν δίπλα μου. Η καρδιά μου... η καρδιά μου ζούσε μόνο όταν ήταν μπροστά. Την αισθανόμουν να με βομβαρδίζει, έτοιμη να βγει μέσα απ' το στήθος μου, να διαλύσει τον θώρακά μου, να γίνει ζωή, να γίνει αγάπη... Σ' αγαπώ Ολίβια Χερνάντεζ! *(κλαίγοντας)* Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ μ' ακούς... Ένα μήνα αφότου ήρθε με την οικογένειά της, εξαφανίστηκε. Σηκώθηκε όλο το Γκρανάου στο πόδι. Όλοι, όλοι, όλοι... Να φάχουμε να τη βρούμε. Μέρα, νύχτα. Δεν κοιμήθηκα τρεις ολόκληρες ημέρες. Την τέταρτη μέρα βρέθηκε. Και φαντάζεστε ποιος την βρήκε!

Ο Κέβιν μπαίνει στη σκηνή.

Κέβιν: Εγώ την βρήκα!

Έντουαρντ: Κέβιν...

Κέβιν: Η Ολίβια μ' αγαπούσε, κι εγώ την λάτρευα. Την είχα στην αγκαλιά μου και κάναμε όνειρα για το μέλλον. Εγώ την είχα στην αγκαλιά μου! Εγώ! Όχι εσύ *(δείχνοντας τον Τομ)*! Ούτε συ *(δείχνοντας τον Μπρους)*! Ήθελε παιδιά, πολλά παιδιά. Κι εγώ της έλεγα: «Μην ανησυχείς αγάπη μου, θα προλάβουμε να κάνουμε πολλά κουτσούβελα. Να μπω πρώτα στ' ορυχείο κι ύστερα θα σου κάνω είκοσι, τριάντα παιδιά». Κι εκείνη μου λέγε πως ήθελε μόνο ένα. Ένα αγοράκι. Να μου μοιάζει. Για να μ' αγαπάει δυο φορές. Δυο φορές... Δεν της έφτανε η αγάπη που ένιωθε για μένα. Τ' ακούς; Αισθανόταν ότι μ' αδικούσε. Ότι έπρεπε να μ' αγαπάει περισσότερο. Τ' ακούς; Περισσότερο!

Έντουαρντ: Κέβιν...

Παύση.

Κέβιν: Έψαχνα σαν τον τρελό. Είχα χάσει το μυαλό μου. Αλλά έλεγα όχι Κέβιν. Συνέχισε. Πρέπει να συνεχίσεις. Πρέπει να την βρεις. Μπορεί να σ' έχει ανάγκη. Μπορεί να 'ναι ακόμη ζωντανή. Ζωντανή. Πίστεψε Κέβιν. Πίστεψε. Συνέχισε. Και τότε σκέφτηκα τ' ορυχείο. Είχαν ψάξει κι άλλοι...

Τομ: Σωστά Κέβιν, είχαν ψάξει κι άλλοι. Είχα ψάξει κι εγώ.

Κέβιν: Σταμάτα καταραμένη. Σταμάτα...

Τομ: Στο σημείο που τη βρήκες είχα ψάξει κι εγώ και δεν υπήρχε τίποτα. Τ' ακούς; Τίποτα.

Κέβιν: Τι λες Τομ; Σοβαρά ε;

Τομ: Είχα ψάξει σ' εκείνο το σημείο το ίδιο πρωί.

Κέβιν: Μακάρι να 'ταν όπως τα λες Τομ. Μακάρι να την είχα σκοτώσει εγώ. Γιατί τότε θα ήμουν σίγουρος ποιος την είχε σκοτώσει. Θα με ξεκοίλιαζα. Θα

’κοβα τα σωθικά μου και θα τα ’τρωγα. Θα ’χωνα το κεφάλι μου στο γεωτρύπανο να το διαλύσει. Θα κρεμιόμουν απ’ τις φλέβες μου.

Τομ: *(αγριεμένα)* Μα επιτέλους Κέβιν. Πότε θα σταματήσεις το θέατρο;

Μπρους: Τομ.

Κέβιν: *(αγριεμένα)* Αυτό ακριβώς λέω κι εγώ Τομ.

Ρόμπερτ: Κέβιν.

Τομ: Δηλαδή; Τι ακριβώς λες;

Μπρους: Σταμάτα Τομ.

Κέβιν: Λέω, αυτό που είχα πει και τότε στην Αστυνομία.

Ρόμπερτ: Κέβιν, για όνομα του Θεού.

Οι δύο άντρες είναι έτοιμοι να αρπαχτούν. Πίσω από τον Τομ βρίσκεται ο Μπρους και πίσω από τον Κέβιν βρίσκεται ο Ρόμπερτ.

Τομ: Πάλι τις ίδιες ανοησίες θα πεις Κέβιν; Μα πότε επιτέλους θα σοβαρευτείς;

Κέβιν: Εσύ ήσουν καταραμένη. Εσύ. Εσύ τη σκότωσες.

Μπρους: Σταμάτα Κέβιν. Ο Τομ την λάτρευε.

Τομ: Το κάνεις επίτηδες. Για να θολώσεις τα νερά. Έτσι έκανες και τότε με την Αστυνομία. Κατηγορούσες τους άλλους. Αλλά εγώ ξέρω πως ήσουν εσύ.

Ρόμπερτ: Σταματήστε κι οι δύο.

Κέβιν: Πρώτα σιγούρεψες ότι δεν θα ψάχναμε ξανά στ’ ορυχείο και μετά τη μετέφερες εκεί νεκρή.

Τομ: Όλα όσα λες τα ’κανες εσύ.

Κέβιν: Είχες εμμονή μαζί της. Μας κατασιόπευες παντού. Εσύ τη σκότωσες.

Οι δύο άντρες έρχονται στα χέρια. Ο Μπρους προσπαθεί να συγκρατήσει τον Τομ και ο Ρόμπερτ προσπαθεί να συγκρατήσει τον Κέβιν.

Μπρους: Τομ.

Ρόμπερτ: Κέβιν.

Κέβιν: Γαμημένε. Σήμερα θα σε θάψω. Είκοσι πέντε χρόνια μετά, σήμερα θα σε θάψω.

Τομ: Ναι, ναι, ναι. Πάλι θέατρο. Πάλι ψέματα.

Μπρους: Σταματήστε.

Ρόμπερτ: Φτάνει.

Ο Έντουαρντ χτυπάει με ένα δοκάρι τις δεξαμενές με το οξυγόνο. Οι τέσσερις άντρες ακινητοποιούνται και μένουν αμίλητοι.

Έντουαρντ: Ησυχία. Ησυχία. Τις ακούω. Είναι μαζί. Μαμά; Ναι μαμά. Εδώ. Εδώ είμαστε. Είναι κι η Ολίβια μαζί σου; Ναι μαμά, σ' ευχαριστούμε που μας προσέχεις. Είναι ζεστά εδώ μαμά. Είναι πολύ ζεστά. Άνοιξε το στόμα σου μαμά. Σε παρακαλώ. Άνοιξε το στόμα σου. Ανέπνευσε μαμά. Ανέπνευσε. Αέρα μαμά. Θέλουμε αέρα. Αέρα... Σε παρακαλώ μαμά...

Τα φώτα σβήνουν.

5.

Στη σκηνή βρίσκεται ο Μπρους, ο οποίος γυρισμένος πλάτη κατουράει σε ένα μπουκαλάκι.

Μπρους: (μουρμουρίζοντας) Δε με μέλλει αν οι όρκοι μας σβηστήκαν

δε με μέλλει εάν όλα ξεχαστήκαν,
πίστεψε με, διόλου δεν πονώ,
κι αν εσύ ξεχνάς, κι εγώ ξεχνώ.

Στη σκηνή έχει μπει ο Ρόμπερτ, ο οποίος ακούει τον Μπρους να τραγουδάει και συνεχίζει.

Ρόμπερτ: Δε με μέλλει αν η καρδιά σου άλλον θέλει,

δυνατά σου το φωνάζω: δε με μέλλει.

Δε ζηλεύω αυτόν που αγαπάς.

Δε με μέλλει, όπου θέλει ας πας.

Ο Μπρους κατευθύνεται προς το μέρος του Ρόμπερτ. Αφήνει το μπουκαλάκι στην άκρη της σκηνής.

Μπρους / Ρόμπερτ: Θα ξανάρθεις,

όσα χρόνια κι αν περάσουν

θα ξανάρθεις

και συμπόνια θα ζητάς μετανιωμένη,

θε να 'ρθεις με ραγισμένη την καρδιά.

Θα ξανάρθεις,

δεν μπορεί παρά μια μέρα να ξανάρθεις.

Όταν μάθεις πως εβγήκες γελασμένη

θα ξανάρθεις ντροπιασμένη μια βραδιά.

Μπρους: Το τραγουδούσε η Άιρις...

Ρόμπερτ: Κι εμένα ο πατέρας μου...

Μπρους: Μαγείρευε φαρόσουπα... μπουγιαμπέσα απ' τις λίγες, και της ερχόταν πάντα να το τραγουδήσει.

Ρόμπερτ: Ο δικός μου είχε μεγάλο ρεπερτόριο... αλλά αυτό ήταν το αγαπημένο του. Θυμάμαι μια φορά είχα πέσει κάτω κι είχα σπάσει δυο δόντια. Σκισμένα χείλια. Πόνος του διαόλου. Έψαχνα να βρω τα δόντια μου. Κι εκείνος ήρθε γρήγορα από πάνω μου μ' ένα πανί, να σταματήσει το αίμα. Συγνώμη μου 'λεγε, συγνώμη. Και δεν έφταιγε πουθενά... Συγνώμη...

Ο Μπρους χαϊδεύει τον Ρόμπερτ από τον λαιμό.

Μπρους: Να δεις πως πάει μετά... Δε με μέλλει αν αγοράζεις την καρδιά σου.

Ρόμπερτ: (γελώντας) αν πουλάς την αγκαλιά σου...

Μπρους: Ναι, ναι... Δε με μέλλει αν πουλάς την αγκαλιά σου

Ρόμπερτ: ...κι αν μοιράζεις σ' όποιον να ' ναι τα φιλιά σου.

Μπρους: Θα 'ρθει η μέρα που θα με ποθείς
σου το λέω, θα με θυμηθείς.

Ρόμπερτ: Δε με μέλλει που όποιος θέλει σ' αγοράζει,
και αν εξέχασες τους όρκους δεν πειράζει,
ό, τι τώρα δυνατά ποθείς
θα 'ρθει μέρα να το βαρεθείς.

Μπρους / Ρόμπερτ: Θα ξανάρθεις,
όσα χρόνια κι αν περάσουν
θα ξανάρθεις
και συμπόνια θα ζητάς μετανιωμένη,
θε να' ρθεις με ραγισμένη την καρδιά.
Θα ξανάρθεις,
δεν μπορεί παρά μια μέρα να ξανάρθεις.
Όταν μάθεις πως εβγήκες γελασμένη
θα ξανάρθεις ντροπιασμένη μια βραδιά.

Στη σκηνή έχει μπει ο Έντουαρντ, ο οποίος βλέπει τον Μπρους να διασκεδάζει με τον Ρόμπερτ. Στέκεται στην άκρη της σκηνής χωρίς να μιλάει. Ο Μπρους δεν τον έχει αντιληφθεί ακόμη.

Μπρους: Ναι, Ρόμπερτ μου... Ναι, αγόρι μου...

Ο Ρόμπερτ κάνει νόημα στον Μπρους ότι στην σκηνή βρίσκεται ο Έντουαρντ.

Ρόμπερτ: Έντυ, το θυμάσαι αυτό το τραγούδι;

Ο Έντουαρντ μένει ακίνητος.

Ρόμπερτ: Το τραγουδούσε ο πατέρας μου, όποτε παίζαμε με τ' άλλα παιδιά στην αυλή.

Ο Έντουαρντ παραμένει ακίνητος.

Ρόμπερτ: Του φωνάζαμε να σταματήσει, αλλά εκείνος συνέχιζε πιο δυνατά. Μας έπαιρνε τ' αυτιά.

Έντουαρντ: Δεν το θυμάμαι.

Ρόμπερτ: Μα τι λες Έντυ; Αποκλείεται να μην το θυμάσαι.

Έντουαρντ: Δεν το θυμάμαι. Εγώ δεν έπαιζα ποτέ μαζί σου.

Μπρους: Άφησέ τον Ρόμπερτ.

Έντουαρντ: Δεν έπαιζα ποτέ μαζί σου. Πήγαινα ειδρομές στην παραλία με τη μητέρα μου την Άιρις. Μόνο η Άιρις μ' αγαπούσε.

Ρόμπερτ: Δεν είναι αλήθεια αυτό Έντυ.

Μπρους: Σταμάτα Ρόμπερτ.

Έντουαρντ: Πηγαίναμε στην παραλία και κοιτούσαμε τους γλάρους.

Ρόμπερτ: Παίζαμε με τους γλάρους Έντυ. Τους κυνηγούσαμε. Κατέβαιναν να βρουν φαγητό, στα σκουπίδια, στην άκρη της παραλίας, και 'μεις τους κυνηγούσαμε...

Ο Έντουαρντ φαίνεται να δείχνει ενδιαφέρον στα λόγια του Ρόμπερτ.

Ρόμπερτ: Το θυμάσαι Έντυ; Ήμουν κι εγώ εκεί Έντυ.

Ο Έντουαρντ φαίνεται μετανιωμένος για όσα είπε πριν.

Ρόμπερτ: Θυμάσαι το παιχνίδι μας Έντυ; *(Προσπαθεί να κάνει τον ήχο ενός γλάρου)*

Εεεα, εεεα, εεεα... Έλα Έντυ, δεν γίνεται να μην το θυμάσαι... Εεεα,
εεεα, εεεα...

Ο Ρόμπερτ προσπαθεί να αντιγράψει την κίνηση των γλάρων. Με τα χέρια του κάνει πως ετοιμάζεται να πετάξει.

Ρόμπερτ: Θυμάσαι Έντυ; Εεεα, εεεα, εεεα...

Ο Ρόμπερτ αντιγράφοντας το πέταγμα των γλάρων πηγαινοέρχεται στην σκηνή.

Ρόμπερτ: Εεεα, εεεα, εεεα... Κάναμε τους γλάρους Έντυ. Εεεα, εεεα, εεεα... Εσύ

ήσουν ο Πίκυ κι εγώ ήμουν ο Γκάλι. Εεεα, εεεα, εεεα... Μπαίναμε στη
θάλασσα, γεμίζαμε το στόμα νερό... Εεεα, εεεα, εεεα... Βγαίναμε έξω
και το ρίχναμε στην Άιρις... Εεεα, εεεα, εεεα... Θυμάσαι Έντυ;

Ο Έντουαρντ έχει αλλάξει διάθεση και κοιτάζει τον Ρόμπερτ με μάτια ορθάνοιχτα.

Ρόμπερτ: Εεεα, εεεα, εεεα... Δαγκώναμε σάντουιτς, φρούτα κι ό,τι είχε φέρει η

μητέρα σου μαζί της και τα πηγαίναμε στα σκουπίδια, να ταΐσουμε τους
γλάρους. Εεεα, εεεα, εεεα...

Ο Έντουαρντ ξεκινά να αντιγράφει το πέταγμα των γλάρων.

Έντουαρντ: Εεεα...

Ρόμπερτ: Άντε μπράβο Έντυ. Βαρέθηκα τόση ώρα να παίζω μόνος μου. Εεεα, εεεα,

εεεα...

Έντουαρντ: Εεεα... Εεεα, εεεα, εεεα...

Ο Έντουαρντ κι ο Ρόμπερτ κάνουν τους γλάρους και πετούν γύρω από τον Μπρους, ο οποίος δείχνει ευτυχισμένος.

Ρόμπερτ: Έλα Πίκυ. Μην μένεις πίσω Πίκυ. Όσο κι αν προσπαθείς, δεν θα με φτάσεις. Κανείς δεν μπορεί να φτάσει τον Γιάλι. Εεεα, εεεα, εεεα...

Ο Έντουαρντ επιταχώνει και προσπαθεί να φτάσει τον Ρόμπερτ.

Μπρους: Μπράβο Έντυ μου. Μπράβο!

Έντουαρντ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Ρόμπερτ: Ναι, ώρα για λίγο παιχνίδι... Εεεα, εεεα, εεεα...

Ο Ρόμπερτ πηγαίνει στο μπουκαλάκι με το κάτουρο του Μπρους και γεμίζει το στόμα του.

Μπρους: Όχι, όχι το νερό μου! Να χαρείς, όχι το νερό μου... Θα κατουρήσω ξανά αύριο. Δεν θα χω να πιω τίποτα!

Ο Ρόμπερτ πηγαίνει το μπουκαλάκι στον Έντουαρντ, ο οποίος γεμίζει κι αυτός το στόμα του.

Μπρους: Κωλόπουλα! Φυγέτε από δω βρωμόπουλα!

Ο Ρόμπερτ κι ο Έντουαρντ κονηγούν τον Μπρους στη σκηνή για να τον πετύχουν.

Μπρους: (γελώντας) Όχι, όχι, όχι... Σταματήστε...

Ο Μπρους αρπάζει ένα δοκάρι και προσπαθεί να τους απομακρύνει, όμως ο Ρόμπερτ κι ο Μπρους καταφέρνουν να τον πετύχουν.

Μπρους: (γελώντας) Γιατί, γιατί, γιατί;

Ρόμπερτ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Έντουαρντ: Εεεα... Εεεα, εεεα, εεεα...

Ρόμπερτ: Εεεα, εεεα, εεεα... Μπράβο Έντυ! Φοβερός στόχος!

Έντουαρντ: Εεεα, εεεα, εεεα... Οι γλάροι δεν μιλάνε ανθρωπίστικα!

Ο Ρόμπερτ απαντάει στον Έντουαρντ ότι συμφωνεί.

Ρόμπερτ: Εεεα.

Μπρους: Α, έτσι ε; Οι γλάροι δεν μιλάνε ανθρωπίστικα; Τώρα θα σας πω εγώ.

Ο Μπρους προθερμαίνεται και στη συνέχεια κάνει κι αυτός τον γλάρο. Στην αρχή είναι ακίνητος κι ο Ρόμπερτ με τον Έντουαρντ προσπαθούν να τον περικλωθούν.

Ρόμπερτ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Έντουαρντ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Μπρους: Εεεα, εεεα...

Ο Μπρους ξεκινάει το πέταγμα και οι τρεις άντρες κινούνται κυκλικά στη σκηνή.

Ρόμπερτ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Έντουαρντ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Μπρους: Εεεα, εεεα...

Ο Μπρους πλησιάζει τον Ρόμπερτ και προσπαθεί να τον στριμώξει σε έναν βράχο. Κάνει το πέταγμά του πιο έντονο και αυξάνει την ένταση των κραξιμάτων του. Καταφέρνει να τον στριμώξει.

Ρόμπερτ: Εεεα...

Μπρους: Εεεα, εεεα... Εεεα, εεεα... Εεεα, εεεα... Εεεα, εεεα... Εεεα, εεεα...

Ο Μπρους έχει πλησιάσει τον Ρόμπερτ σε απόσταση αναπνοής και τον χτυπάει με τη μύτη του στο πρόσωπο.

Ρόμπερτ: (γελώντας) Εντάξει, εντάξει παραδίνομαι...

Ο Μπρους γυρίζει στην αντίθετη κατεύθυνση και στοχεύει τον Έντουαρντ.

Έντουαρντ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Μπρους: Εεεα, εεεα...

Ο Έντουαρντ γυρίζει γύρω – γύρω από τη σκηνή, προσπαθώντας να κουράσει τον Μπρους.

Έντουαρντ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Μπρους: Εεεα, εεεα...

Ρόμπερτ: *(γελώντας)* Άντε Μπρους! Θα τον αφήσεις να κερδίσει επειδή είναι γιος σου;

Έντουαρντ: Εεεα, εεεα, εεεα...

Μπρους: Εεεα, εεεα...

Ο Μπρους προσπαθεί να στριμώξει τον Έντουαρντ, όμως ο τελευταίος του ξεφεύγει. Συνεχίζει να γυρίζει γρηγορότερα γύρω – γύρω από τη σκηνή, προσπαθώντας να κουράσει τον Μπρους.

Έντουαρντ: Εεεα, εεεα, εεεα, εεεα, εεεα, εεεα, εεεα, εεεα, εεεα, εεεα...

Μπρους: Εεεα, εεεα...

Ο Έντουαρντ συνεχίζει με φρενήρη ρυθμό να γυρίζει γύρω από τον Μπρους, ο οποίος φαίνεται ανήμπορος να συνεχίσει. Ξαφνικά, οι δυνάμεις του τον εγκαταλείπουν και πέφτει στο έδαφος.

Ρόμπερτ: Μπρους!

Έντουαρντ: Πατέρα, είσαι καλά;

Ο Έντουαρντ τρέχει στο σημείο που έπεσε ο Μπρους.

Έντουαρντ: Πατέρα, μ' ακούς;

Ο Ρόμπερτ φέρνει το μπουκαλάκι.

Ρόμπερτ: Ας του ριζούμε λίγο απ' αυτό.

Ο Ρόμπερτ ρίχνει από το κάτουρο του Μπρους επάνω στο πρόσωπό του. Ο Μπρους δείχνει να σνέρεχεται. Ο Έντουαρντ προσπαθεί να του ανοίξει το πουκάμισο.

Έντουαρντ: Πατέρα, μ' ακούς; Είσαι καλύτερα;

Μπρους: Εεεα, εεεα...

Έντουαρντ: Φτάνουν οι γλάροι πατέρα. Άλλη φορά. *(Απευθυνόμενος στον Ρόμπερτ)*
Βοήθησέ με να τον πάμε κοντά στις δεξαμενές.

Ρόμπερτ: Έλα Μπρους σήκω!

Οι δύο άντρες σηκώνουν τον Μπρους και τον πηγαίνουν στις δεξαμενές του οξυγόνου. Ο Έντουαρντ ανοίγει τις αντλίες και ο Μπρους φαίνεται να αναζωογονείται από τις ριπές οξυγόνου.

Ρόμπερτ: Φτάνει τώρα Έντυ. Κλεισ' το!

Έντουαρντ: Άλλο λίγο, δεν έχει συνέλθει ακόμη.

Ο Ρόμπερτ κλείνει μόνος του την αντλία.

Ρόμπερτ: Είναι μια χαρά. Ας τον πάμε να κάτσει.

Οι δύο άντρες πηγαίνουν τον Μπρους να καθίσει. Ο Μπρους βαριανασαίνει αλλά δείχνει να συνέρχεται.

Ρόμπερτ: Έλα Μπρους, σήκω. Μια χαρά είσαι τώρα.

Έντουαρντ: Πατέρα, είσαι καλά; Θες λίγο ακόμη;

Ρόμπερτ: Δεν θέλει τίποτα. Λίγη ξεκούραση θέλει. Πρόσεχε τον Πίκυ! Πάω να δω τι κάνει ο γερό – Τομ. Κάτι θα χει σκεφτεί πάλι και θα παιδεύει το μυαλό του. Ο Γιάλι θα σας δει μετά. Ο Γιάλι θα σας βγάλει όλους από δω μέσα. Μ' ακούς Πίκυ; Εεεα, εεεα...

Ο Ρόμπερτ φεύγει κάνοντας τον γλάρο. Στη σκηνή μένουν ο Μπρους στην αγκαλιά του Έντουαρντ.

6.

Ο Μπρους φαίνεται να συνέχεται στην αγκαλιά του Έντουαρντ.

Μπρους: Βρήκες σιαθάρια σήμερα;

Έντουαρντ: Ψάχνω σιαθάρια... ψάχνω, αλλά δεν βρίσκω κάθε μέρα.

Μπρους: Σήμερα;

Έντουαρντ: Όχι.

Μπρους: Έχεις νερό;

Έντουαρντ: *(γελώντας)* Ήπια πολύ απ' το δικό σου...

Μπρους: *(γελώντας)* Ναι, όλοι μας...

Σιωπή.

Έντουαρντ: Το δικό σου έχει γεύση... ξύλου.

Μπρους: Ναι, σίγουρα. Μαόني απ' τα λίγα.

Έντουαρντ: Ναι... ξύλο.

Μπρους: Μάλλον χαλασμένο κουνουπίδι.

Έντουαρντ: Νεαρή καρυδιά.

Μπρους: Μουχλιασμένο γάλα.

Έντουαρντ: Ψημένα κάστανα.

Ο Μπρους αντιλαμβάνεται ότι ο Έντουαρντ προσπαθεί να αναφέρει θετικά στοιχεία και τον ακολουθεί.

Μπρους: Λέμον πάι.

Έντουαρντ: Λέμον πάι με σαντιγί.

Μπρους: Τάρτα μύρτιλο.

Έντουαρντ: Πιροσσί ροκφόρ.

Μπρους: Κοτόπουλο του κυνηγού.

Έντουαρντ: Λουκάνικα στα κάρβουνα.

Μπρους: Φαγκρί στα κάρβουνα.

Έντουαρντ: Αβγά με πατάτες τηγανητά.

Μπρους: Μπουγιαμπέσα.

Έντουαρντ: Καυτή μπουγιαμπέσα.

Μπρους: Χλιαρή.

Έντουαρντ: Μαμά.

Μπρους: Άιρις.

Έντουαρντ: Τουλάχιστον τρία διαφορετικά ψάρια.

Μπρους: Και μύδια. Πολλά μύδια.

Έντουαρντ: Τουλάχιστον είκοσι.

Μπρους: Και κόκκινη πιπεριά.

Έντουαρντ: Καυτερή.

Μπρους: Μέτρια.

Έντουαρντ: Καυτερή.

Μπρους: Τι κάνεις μ' αυτόν;

Σιωπή. Ο Έντουαρντ σηκώνεται όρθιος και απομακρύνεται από τον Μπρους. Ο Μπρους τον ακολουθεί.

Μπρους: Τι θέλεις μαζί του;

Έντουαρντ: Δεν ξέρω.

Μπρους: Ένας άντρας πρέπει να είναι με μια γυναίκα.

Έντουαρντ: Δεν θέλω.

Μπρους: Γιατί προσπάθησες;

Έντουαρντ: Δεν θέλω να προσπαθήσω.

Σιωπή.

Μπρους: Πριν γνωρίσω τη μητέρα σου, απεχθανόμουν τις γυναίκες. Τις μισούσα.

Καμιά τους δεν μου έδινε σημασία. Περνούσαν από μπροστά μου λες κι ήμουν αόρατος. Με όποια προσπαθούσα να πιάσω κουβέντα για να προχωρήσουμε παρακάτω, μέναμε μόνο εκεί, στην κουβέντα... *(ειρωνικά)* «Μπρους, είσαι πολύ καλός, αλλά δεν σε βλέπω έτσι»... «Τι ωραία που περνάω μαζί σου Μπρους, αλλά πρέπει να κοιμηθώ νωρίς, έχω πρωινό ζύπνημα. Ίσως κάποια άλλη φορά»... Όλες το ίδιο παραμύθι. Αγάμητες καριόλες. Είχε αραχνιάσει το πράγμα τους.

Έντουαρντ: Δεν θέλω.

Μπρους: Δεν μπορείς να είσαι μαζί του. Το κατάλαβες;

Έντουαρντ: Όχι.

Μπρους: Σε κοροϊδεύει. Παίζει μαζί σου.

Έντουαρντ: Όχι, όχι, όχι ο Κέβιν...

Μπρους: Μείνε μακριά του. Είναι επικίνδυνος.

Στη σκηνή μπαίνει ο Κέβιν.

Κέβιν: Ποιος είναι επικίνδυνος Μπρους;

Έντουαρντ: Κέβιν...

Ο Έντουαρντ πλησιάζει τον Κέβιν και ο Μπρους απομακρύνεται.

Κέβιν: Σε ρώτησα κάτι Μπρους. Ποιος είναι επικίνδυνος;

Μπρους: Τώρα πρέπει να φοβηθώ;

Έντουαρντ: Όχι πάλι... δεν μπορώ... όχι πάλι...

Μπρους: Μείνε μακριά από τον γιο μου.

Κέβιν: Θα κάνω ότι θέλω!

Μπρους: Ένας άντρας πρέπει να είναι με μια γυναίκα.

Κέβιν: Άρχισες τα θεολογικά;

Μπρους: Ένας πατέρας πρέπει να προστατεύει τον γιο του.

Κέβιν: Θα με σιοτώσεις Μπρους; Μπορείς να το κάνεις όποτε θες! Δεν θα σου φέρω καμία αντίσταση.

Έντουαρντ: Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι... όχι πάλι...

Κέβιν: Σταμάτα Έντυ. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε μια και καλή. Εμπρός λοιπόν Μπρους. Εδώ είμαι. Αν είναι να το κάνεις, καν' το μια ώρα αργότερα.

Μπρους: Ένας πατέρας πρέπει να προστατεύει τον γιο του.

Έντουαρντ: Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι... πατέρα όχι...

Μπρους: Ένας πατέρας δεν πρέπει να πηδάει τον γιο του.

Ο Κέβιν προσπαθεί να καταλάβει τι εννοεί ο Μπρους.

Κέβιν: Τι είναι αυτά που λες;

Μπρους: Όταν παντρεύτηκα την Άιρις ήταν ήδη έγκυος.

Έντουαρντ: Πατέρα...

Μπρους: Όχι, Έντυ. Όχι, εγώ. Αυτός είναι ο πατέρας σου.

Έντουαρντ: Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι... μπαμπά όχι...

Κέβιν: Ψέματα. Το λες μόνο για να σταματήσουμε.

Μπρους: Ήταν στη γιορτή της Απελευθέρωσης. Πρώτη φορά θα γινόταν στην παραλία. Ορχήστρα, μουσική, χορός, γυναίκες, ποτά... Ήταν όλο το Γκρανάου εκεί. Η Άιρις έλαμπε. Δεν τολμούσα να της μιλήσω, να πω μια λέξη μπροστά της. Ήταν ένα όνειρο. Άλλα ήταν κι αυτή τσιμπημένη με τον κύριο Καζανόβα. Κάποια στιγμή η γιορτή τελείωσε. Πήρα τον δρόμο για το σπίτι. Μόνος. Πάλι. Και κάπου εκεί, λίγο απόμερα... σας είδα. Εσύ ήσουν μεθυσμένος, αλλά η Άιρις όχι. Με είδε, αλλά δεν σταμάτησε. Συνέχισε να το κάνει μαζί σου και με κοίταζε στα μάτια. Βαθιά μέσα στα μάτια.

Κέβιν: Ψέματα. Ψέματα.

Μπρους: Δεν λέω ψέματα Κέβιν. Και το ξέρεις.

Κέβιν: Δεν ήρθε ποτέ η Άιρις να μου πει κάτι.

Μπρους: Ήρθε την επόμενη μέρα να σου μιλήσει. Νόμιζε πως ήσασταν ζευγάρι. Η ηλίθια. Και σ' έπιασε να φιλιέσαι με την καλύτερη φίλη της. *(γελώντας)* Το διανοείσαι... Εγώ τη λάτρευα και θα έκανα τα πάντα για κείνη... κι αυτή έτρεχε πίσω απ' τον γόη της κωλόπολης.

Κέβιν: Σταμάτα...

Μπρους: Όταν όμως τρομοκρατήθηκε και δεν ήξερε τι να κάνει, ήρθε σε μένα. Μου το 'παιζε ερωτευμένη κι εγώ ο χαζός την πίστεψα. Δεν έβλεπα μπροστά μου. Σ' είχα δει από πάνω της και δεν με πείραξε. Το κάναμε ίσα ίσα για να δικαιολογήσει την εγκυμοσύνη, αλλά μετά τα νούμερα δεν έβγαιναν. Οι εβδομάδες κύησης που μας έλεγε ο γιατρός, έδεναν με την γιορτή της Απελευθέρωσης... Όχι με τη μέρα που ψευτοτρίφτηκε πάνω μου.

Σιωπή.

Μπρους: *(απευθυνόμενος στον Έντουαρντ)* Δεν της είπα τίποτα. Όταν γεννήθηκες Έντουαρντ ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου. Σε μεγάλωσα

σαν να σου δικό μου παιδί. Σ' έβλεπα να μεγαλώνεις, να περπατάς, να λες τις πρώτες σου λέξεις. Σ' άκουγα να ανασαίνεις και ήταν η πιο γλυκιά μουσική του κόσμου. Σ' έβλεπα πως κοιτούσες τα κορίτσια. Πως κοιτούσες τα αγόρια. Σ' είδα πως κοιτούσες τον Ρόμπερτ. Και δεν με πείραζε Έντυ. Μα το Θεό δεν με πείραζε στιγμή. Θα ήμουν δίπλα σου ότι κι αν επέλεγες...

Έντουαρντ: Σταμάτα, σταμάτα, σταμάτα...

Μπρους: Όταν παγιδευτήκαμε εδώ... Όταν ο Τομ κι ο Ρόμπερτ μου 'λεγαν ότι εσύ κι ο Κέβιν... Σκεφτόμουν δεν μπορεί... Θα μας βγάλουν από δω... Θα τον ξεχάσει... Προσπάθησα να στο πω Έντυ...

Κέβιν: Μάλλον δεν προσπάθησες αριετά...

Μπρους: Πίστεψέ με Έντυ... Ήθελα να στο πω... Όσο περνούσαν οι μέρες...

Κέβιν: Ήθελες να μ' εκδικηθείς Μπρους...

Ο Μπρους κατευθύνεται προς το μέρος του Έντουαρντ.

Μπρους: *(κλαίγοντας)* Συγχώρεσέ με Έντυ... Ήθελα να στο πω...

Έντουαρντ: Σταμάτα...

Ο Κέβιν χτυπάει παλαμάκια.

Κέβιν: Συγχαρητήρια Μπρους... Τα κατάφερες... Το μόνο που ήθελες ήταν να μ' εκδικηθείς... και τα κατάφερες.

Μπρους: *(μουρμουρίζοντας)* Συγχώρεσέ με Έντυ... Ήθελα να στο πω...

Κέβιν: Δεν άντεχες που όλες μ' ήθελαν. Δεν άντεχες που έγινα προϊστάμενός σου. Δεν άντεχες που ήμουν καλύτερός σου. Καλύτερός σου σ' όλα Μπρους! Σ' όλα! Και μ' εκδικήθηκες. Μήπως το είχες σχεδιάσει Μπρους; Μήπως εσύ ευθύνεσαι που βρισκόμαστε εδώ;

Μπρους: Τι λες τώρα;

Κέβιν: Εσύ δεν με κάλεσες επειγόντως στη στοά; Εσύ κι ο Τομ. Μα φυσικά... Αυτό θέλατε κι οι δυο σας, από την αρχή. Να με αποκλείσετε εδώ μέσα. Αλλά για κακή σου τύχη έφερα μαζί μου τον Έντυ και τον Ρόμπερτ...

Μπρους: Παρανοείς... δεν ξέρεις τι λες.

Κέβιν: Παραδέξου το Μπρους... Για μια φορά στη ζωή σου πες την αλήθεια.

Μπρους: Την αλήθεια λέω. Μόνο την αλήθεια.

Κέβιν: Ναι, καλά τώρα...

Έντουαρντ: *(διακόπτοντας τους δύο άντρες)* Το ήξερα.

Μπρους: Τι πράγμα;

Έντουαρντ: Η Άιρις μου τα είχε πει όλα. Ήξερα ότι ο Κέβιν ήταν ο πατέρας μου.

Κέβιν: Και...

Έντουαρντ: Τα έκανα όλα για κείνη. Εγώ, όχι ο Μπρους. Εγώ προσπάθησα να σε αποκλείσω εδώ μέσα. Αλλά εμφανίστηκαν οι σωτήρες μπροστά μου.

Μπρους: Έντυ...

Έντουαρντ: *(απευθυνόμενος στον Μπρους)* Γιατί το έκανες αυτό; Γιατί μπήκες στην κλωστοα; Γιατί δεν μ' άφησες να τον εκδικηθώ; Εγώ, εγώ, όχι εσύ. Ούτε η Άιρις. Ούτε κανείς. Εγώ, μόνο εγώ!

Ένας δυνατός ήχος ακούγεται από τις στοές του ορχείου. Οι τρεις άντρες κοιτιούνται μεταξύ τους.

Έντουαρντ: Μαμά... Εσύ;

Μπρους: Άιρις...

Έντουαρντ: Ναι, μαμά... Το ξέρω... Για σένα θα το έκανα.

Μπρους: Γιε μου...

Κέβιν: Δεν θέλω να σας το χαλάσω... αλλά μάλλον είναι τ' άλλα ζωντανά στην ανατολική στοά. Μυρίζομαι άσχημα ξεμπερδέματα.

7.

Στη σκηνή μπαίνει ο Ρόμπερτ, κουβαλώντας μια καρότσα πάνω στην οποία βρίσκεται ο Τομ. Η κατάσταση του Τομ φαίνεται απελπιστική, όμως διατηρεί ακόμη τις αισθήσεις του, βγάζοντας κραυγές πόνου και απελπισίας.

Τομ: Ααα... ααα...

Ρόμπερτ: Ησύχασε Τομ. Ησύχασε...

Έντουαρντ: Τομ... Ρόμπερτ...

Τομ: Ααα... Σκότωσέ με Ρόμπερτ... Πού με πας;

Ρόμπερτ: Σταμάτα Τομ.

Μπρους: Τι συνέβη Ρόμπερτ;

Ρόμπερτ: Όλα τελείωσαν Μπρους... Όλα...

Μπρους: Πες μας να καταλάβουμε. Τι έγινε;

Ρόμπερτ: Ήμασταν στην ανατολική στοά Μπρους.

Κέβιν: Να σας πάρει ο διάολος. Δεν σας είπα να μην σιάβετε εκεί;

Τομ: Ααα... *(απευθυνόμενος στον Κέβιν)* σε πήρε ο πόνος;

Κέβιν: Ναι... σ' αντίθεση με σένα, δεν βιάζομαι να πεθάνω.

Μπρους: Πώς έγινε αυτό Ρόμπερτ *(πλησιάζοντας τον Τομ)*;

Ρόμπερτ: Ο Τομ πίστευε πως ήταν κοντά... Έσκαβε με μανία... Άφησε το τσαπί και συνέχισε με τα χέρια, με νύχια, δόντια... έβλεπε την έξοδο στη διπλανή στοά... έβλεπε τον δρόμο στην ελευθερία... Κι εγώ του έλεγα συνέχισε Τομ, συνέχισε... Θα τα καταφέρεις Τομ, θα τα καταφέρεις... αλλά... δεν υπολόγισε σωστά. Μια κοιτρόνα υποχώρησε και τον πλάκωσε.

Κέβιν: *(ειρωνικά)* Δεν είχε σωστούς υπολογισμούς στα σχέδια «δράσεων και αντιδράσεων»;

Τομ: *(απευθυνόμενος στον Κέβιν)* Αν ήμουν στα πόδια μου... Ααα... Θα 'βλεπες τα σχέδιά μου...

Μπρους: Γιατί τον μετέφερες εδώ Ρόμπερτ;

Γιάυση. Ο Ρόμπερτ κοιτάζει στο έδαφος.

Μπρους: Τι συνέβη στην ανατολική στοά Ρόμπερτ;

Ρόμπερτ: Κατέρρευσε.

Μπρους: Κατέρρευσε;

Κέβιν: *(ειρωνικά)* Και γιατί δεν τον άφηνες εκεί; Τον έφερες να πεθάνει μαζί μας;

Ρόμπερτ: Ολόκληρη η ανατολική στοά έχει καταρρεύσει...

Μπρους: Οπότε...

Κέβιν: Οπότε είναι θέμα μερικών λεπτών, μέχρι να καταρρεύσει κι αυτή. Τελικά, απ' ότι φαίνεται Έντουαρντ, μάλλον τα κατάφερες... Μπορεί να πήρες κι άλλους στο λαιμό σου, αλλά τουλάχιστον θα καταφέρεις να *(ειρωνικά)* «κεδικηθείς» για τη μητέρα σου.

Τομ: Τι λέει αυτός Έντυ;

Ρόμπερτ: Έντυ;

Έντουαρντ: Εγώ ευθύνομαι για όλα. Τα έκανα όλα για κείνη. Προσπάθησα να αποκλείσω τον Κέβιν εδώ μέσα.

Ρόμπερτ: Να τον αποκλείσεις;

Έντουαρντ: Προσπάθησα να φθείρω τα υποστυλώματα της στοάς για να εγκλωβίσω τον Κέβιν εδώ μέσα. Αλλά η στοά κατέρρευσε νωρίτερα απ' ότι υπολόγιζα.

Ο Τομ και ο Ρόμπερτ φαίνονται σοκαρισμένοι από την είδηση.

Τομ: Σε ποια στοά το έκανες αυτό Έντυ;

Έντουαρντ: Στη βορειοδυτική Τομ.

Τομ: Κατέρρευσε πρώτα η δυτική στοά Έντυ.

Έντουαρντ: Ναι, σας είπα δεν το περίμενα.

Τομ: Δεν ευθύνεσαι εσύ γι' αυτό Έντυ.

Έντουαρντ: Δηλαδή...

Ρόμπερτ: Εγώ ευθύνομαι Έντυ. Εγώ ζήτησα από τον Τομ να με βοηθήσει να εγκλωβίσουμε τον Κέβιν στη δυτική στοά.

Τομ: Θέλαμε να τον φοβίσουμε. Να τον κλείσουμε μια – δυο μέρες στη στοά. Αλλά φαίνεται, επειδή είχες επιβαρύνει τα υποστηλώματα της βορειοδυτικής, κατέρρευσε γρηγορότερα η δυτική. Η μοναδική μας έξοδος.

Κέβιν: *(γελώντας)* Δηλαδή, εσύ, εσύ κι εσύ *(δείχνοντας τον Τομ, τον Ρόμπερτ και τον Έντουαρντ)* θέλατε να με αποκλείσετε εδώ κάτω... και τελικά κλειστήκατε κι εσείς μαζί μου. Το διανοείσαι Μπρους; Όλοι εκτός από σένα θέλανε να με σκοτώσουν. Και να φανταστείς ότι εγώ κατηγορήσα μόνο εσένα.

Τομ: Αυτό θα σου άξιζε. Να μείνεις κλεισμένος για πάντα σ' αυτό το λαγούμι. Να μην μπορείς ν' ανασάνεις απ' τα κρύματά σου...

Κέβιν: *(γελώντας)* Τα κρύματά μου... Ευτυχώς ο γιος μου, βοήθησε να έχω την παρέα σας... και την παρέα του.

Τομ: Ο γιος σου;

Ρόμπερτ: Τι λες;

Κέβιν: Α, μα ναι, ξεχάστηκα... Πού πήγαν οι τρόποι μου; Πρέπει να γίνουν οι σωστές συστάσεις. Πες τους Μπρους... Πες τους Έντουαρντ... Γιατί φαίνεται οι επίδοξοι δολοφόνοι μου δεν είχαν όλη την απαιτούμενη πληροφόρηση.

Μπρους: Δεν... δεν... Εγώ μεγάλωσα τον Έντουαρντ σαν να ήταν δικός μου γιος.
Και θα συνεχίσω να τον αγαπώ.

Έντουαρντ: Σταματήστε όλοι... Σταματήστε... *(Παύση)* Λίγο πριν πεθάνει η Άιρις, μου αποκάλυψε ότι πατέρας μου δεν είναι ο Μπρους, αλλά ο Κέβιν. Ο άνθρωπος που μισούσε ο πατέρας μου όσο τίποτα στον κόσμο, δεν ήταν άλλος παρά ο βιολογικός μου πατέρας. Σάστισα. Ζήτησα εξηγήσεις από την Άιρις. Γιατί δεν ήταν με τον Κέβιν; Γιατί προτίμησε τον Μπρους; Γιατί; Γιατί; Κι εκείνη μου 'πε ότι ο πραγματικός μου πατέρας δεν ήθελε να έχει καμία σχέση μαζί της... μαζί μου...

Κέβιν: Ψέματα...

Έντουαρντ: Ορκίστηκα να τον εκδικηθώ... Σχεδίασα τον εγκλεισμό του εδώ μέσα, ήθελα να τον δω νεκρό για ό,τι έκανε στην Άιρις... αλλά απ' ό,τι φαίνεται δεν ήμουν ο μόνος. Ακόμη όμως κι αφού εγκλωβιστήκαμε δω μέσα... δεν ξέρω... δεν ξέρω... σκέφτηκα να δοκιμάσω να τον προσεγγίσω ερωτικά. Προσπάθησα να γίνω ζευγάρι μαζί του. Ήθελα... ήθελα τη στιγμή που θα με πηδούσε να του έλεγα ότι είμαι ο γιος του... *(Απευθυνόμενος στον Μπρους)* Αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ πατέρα. *(Απευθυνόμενος στον Τομ)* Δεν έγινε ποτέ Τομ. Πειράγματα μόνο. Όποτε φτάναμε στο ψητό, μ' έδιωχνε. Από το δικό του μέρος τίποτα... Όχι όμως κι από το δικό μου.

Ρόμπερτ: Έντ, αισθάνεσαι κάτι για κείνον;

Έντουαρντ: Καλέ μου Ρόμπερτ... Καλέ μου Γκάλι... Ξέρω πως αγαπάς και νοιάζεσαι τον Πίκυ σου, αλλά δεν μπορώ να σε κοιτάζω όπως με κοιτάζεις.

Ρόμπερτ: Μπορείς όμως να κοιτάξεις έτσι αυτόν; Μπορείς Πίκυ;

Μπρους: Δεν έχει πλέον καμία σημασία Ρόμπερτ μου. Άφησέ τον ήσυχο.

Έντουαρντ: Μπορώ Γιάλι... Όπως μπορώ να θυμάμαι τις εκδρομές μας στην παραλία. Εεεα... (Ο Έντουαρντ προσπαθεί να μιμηθεί τη φωνή ενός γλάρου)
Εεεα, εεεα, εεεα, εεεα...

Ο Έντουαρντ πηγαινόερχεται πετώντας στη σκηνή, προσπαθώντας να παροτρύνει και τους υπόλοιπους να παίζουν μαζί του.

Έντουαρντ: Εεεα... Άντε λοιπόν Γιάλι. Εεεα, εεεα, εεεα, εεεα... Έλα Μπρους...
Εεεα, εεεα, εεεα, εεεα... Σήκω Τομ... Εεεα, εεεα, εεεα, εεεα... Έλα Κέβιν...

Δεν ανταποκρίνεται κανείς στις προτροπές του Έντουαρντ. Ένας δυνατός ήχος υποδηλώνει ότι η στοά ξεκινά να υποχωρεί. Οι πέντε άντρες προχωρούν προς το κέντρο της σκηνής καθώς η στοά έχει υποχωρήσει στα δεξιά και στα αριστερά τους, αφήνοντάς τους ολοένα και μικρότερο ελεύθερο χώρο.

Ρόμπερτ: Τι συμβαίνει;

Κέβιν: Καταρρέει.

Έντουαρντ: Τι κάνουμε;

Μπρους: Πλησιάστε όλοι. Ίσως στον κεντρικό στύλο κρατήσει περισσότερο.

Οι πέντε άντρες βρίσκονται πολύ κοντά ο ένας στον άλλον. Όσο μειώνεται ο ελεύθερος χώρος τους, τόσο περισσότερο πλησιάζει ο ένας τον άλλον. Στο τέλος είναι αγκαλιασμένοι μεταξύ τους και μπροστά είναι η καρότσα με τον Τομ.

Τομ: (γελώντας) Είστε μπροστά στον Δημιουργό σας και σας ζητάει να του πείτε μια λέξη, μόνο μια λέξη, για να σκεφτεί αν θα σας χαρίσει μια δεύτερη ζωή.
Ποια λέξη του λέτε;

Ρόμπερτ: Έντυ.

Έντουαρντ: (αντιγράφοντας τον ήχο των γλάρων) Εεεα...

Κέβιν: Ολίβια.

Μπρους: Πατέρας.

Τομ: Σκοτάδι.

Τα φώτα σβήνουν.